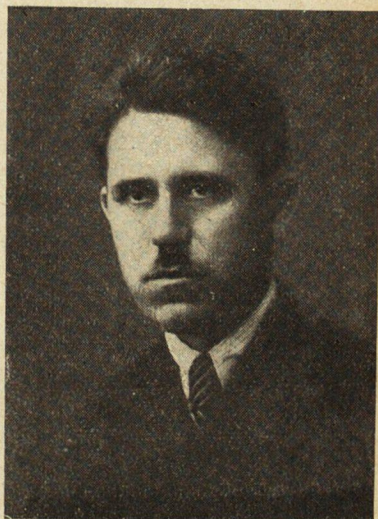

КУЛТУРНОТО РАЗВИТИЕ НА НАШИЯ НАРОДЪ

Всѣки народъ се запазва, издига и преуспѣва преди всичко чрезъ културнотворческа работа. Победната сила на културата пропжжда далечъ невежеството, бедността и чуждото посегателство. Стойността и ролята на единъ народъ въ историята се мѣри главно по нравственитѣ, умствени и материални ценности, които той внася въ склада на общочовѣшкитѣ постижения. Тамъ, кждето липсватъ тѣзи ценности, тамъ кждето долниятъ нагонъ и лошитѣ страсти даватъ насока на живота и физическата сила се стреми да установи обществена хармония, тамъ нѣма здраво, мощно общечитие, а сбирщина отъ безлични сжщества, едно физическо, но не и духовно цѣло, годно да се подчинява, да робува, но не и да твори, да създава. Колкото повече се пробуждатъ и разгвватъ за творческа работа духовнитѣ сили на единъ народъ, толкова по-бързо той се изтръгва отъ обятията на невежеството, толкова по-съзнателно брани своята независимост и толкова по-значително мѣсто добива въ общочовѣшкото семейство. Пжтътъ на културнитѣ завоювания е най-добриятъ и сигуренъ пжтъ за напредъка на единъ народъ.

Въ дългия низъ на вѣковетѣ нашиятъ здравъ и мощенъ народъ е изграждалъ съ безпримѣрни усилия и скжпи жертви своето трайно сжществуване. Много беди сж ни сполитали, но винаги, при вътрешно разнищване и разтление или при външни опасности, които сж ни заплашвали съ национално обезличване, народътъ ни е намиралъ въ себе си сили и срѣдства да се самозапази. Никога и нищо не е могло да унищожи живеца на народния духъ — стремежа за самостоятеленъ племененъ животъ и непрестанно културно развитие. Но тежката политическа орисия, да отбиваме многото опасности, които сж ни грозѣли на нерадостния кръстопжтъ въ Балканския полуостровъ, не ни е дала възможностъ до сега да изживѣемъ едно истинско и пълно духовно, културно народно възраждане. Като дълбока бразда минава въ живота на племето ни презъ вѣковетѣ възторжениятъ стремежъ за културно издигане, но и при най-смѣлия подемя, злосчастната политическа сѣдба е туряла край на народнитѣ въжделения. Така презъ IX и X вѣкове, чрезъ свѣтлитѣ дѣла на князь Бориса и Царь Симеона българското